

Da li će svijet biti bolji ako ne prikažemo ubistvo Bambijeve mame?

Da li ste pročitali vijest da će “ključna scena iz Diznijevog originalnog crtanog filma Bambi (1942.) biti promijenjena u igranom rimejku te priče kako bi djeca bila pošteđena traumatičnog događaja. Riječ je, naravno, o sceni u kojoj lovac puca u Bambijevu mamu, jednoj od najemotivnijih scena u istoriji crtanih (ali i uopšteno) filmova. Mnogima je upravo ta scena u djetinjstvu bila prvi susret s pojmom smrti. Nakon prvih prikazivanja te scene mediji su izvještavali da su djeca masovno plakala zbog tuge s kojom se Bambi susreće, no malo je poznato da je scena u originalnom crtaću zapravo trebala biti i puno gora.”

Možda su djeca plakala 1942. godine gledajući ubistvo Bambijeve majke, a možda bi plakala i danas, ali na nešto apsurdno u ovoj vijesti.

Razumijem ja želju kompanije Dizni da izbjegne bilo kakvu scenu koja bi uznemirila mlade američke gledaoce i na taj način umanjila komercijalni uspjeh rimejka filma Bambi, ali tu djecu, čim izađu iz kino sale, dočekaće surova realnost od koje ne mogu, a čini mi se niti žele pobjeći.

Svijet u kojem živimo nije politički korektan i nećemo ga učiniti boljim izbacivanjem jedne scene iz crtanog filma.

Ne znam koliko se trenutno vodi ratova na svijetu ali su trenutno u centru pažnje dva, oni u Ukrajini i Izraelu.

I jedan i drugi rat možemo skoro da pratimo u direktnom prenosu preko neta, dovoljna su dva ili tri klika i da vam se na ekranu prikažu video priloge na kojima avionske bombe uništavaju cijele blokove zgrada u Gazi, dronovi uništavaju ruske ili ukrajinske tenkove, topove i živu silu. Da vidite snimke napada iz perspektive vojnika, tenkiste ili pilota. Da vidite leševe ubijenih vojnika i civila, na cesti, u rovu ili improvizovanim mrtvačnicama. Možete da vidite kako paraglajderi slijeću na rejuv parti i kako nakog toga odvođe zarobljenike u nepoznatom pravcu. Možete da vidite uplakane roditelje koji svoju djecu vade iz ruševina ili nose u bolnicu nadajući se pomoći.

Mladima danas smrt nikad nije bila bliža i bezazlenija, jer im izgleda kao video-igrice.

Imam dvoje djece koji upijaju sve što se oko njih događa. Pokušavaju da shvate svijet u kojem žive. Ne samo da ga shvate već i da pojme šta je to dobro, a šta loše u njemu. Šta je istina, a šta laž i kako se ponašati u takvom svijetu?

Često se zapitam da li treba da ih vaspitavam za život u Bosni i Hercegovini ili da grade neki svoj moralni imperativ kojim će se voditi?

Znam šta je tačan odgovor, ali ne znam da li će im on biti od koristi u životu?

Ja kao roditelj bih trebao da im olakšam tu avanturu odrastanja, to se zove vaspitanje, ali nisam siguran da sam im od velike pomoći.

Često se zapitam mogu li sam protiv društvenih mreža i svijeta u kojem odavno ne važe ista pravila za sve?

Ono što vrijedi za zapad, ne vrijedi za istok, kao što pravila bogatog sjevera, nisu pravila koja veže na siromašnom jugu. Ono što vrijedi za hrišćane ne vrijedi za muslimane, što važi za Srbe ne važi za Bošnjake i Hrvate. Pravila starosjedilaca, ne vrijede za migrante, baš kao ni što pravila većine ne važe za manjinu.

U tom moralnom licemjerstvu ne snalaze se ni odrasli, a kamo li djeca.

Na kraju u društvu će se pojaviti se neki populista, koji će ponuditi jednostavno rješenje za sve naše probleme, crno- bijelu sliku svijeta i pendrek kao sredstvo ubjeđivanja, a to je korak do autoritarnog društva jer narod ne voli nesigurnost i nijanse sive.

Zato je mnogo lakše izbaciti ubistvo Bambijeve mame, da se djeca ne uznemire, umjesto da objasnimo djeci da su nekada, ali i danas, ljudi lovili košute i da je to život.